

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 126.760 van 23 december 2003
in de zaak A. 92.001/XIV-3765.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Bulgaarse nationaliteit, op 22 mei 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 9 november 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 29 november 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partijen teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partijen België binnenkomen op 19 juli 1999 en zich vluchteling verklaren op 22 juli 1999; dat op 9 november 1999 de minister van Binnenlandse Zaken telkens beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 22 maart 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissingen zijn, die als volgt luiden:

Inzake de eerste verzoekende partij:

“Betrokkene, Bulgaars staatsburger van Turkse origine, zou op 12 juli 1999 samen met zijn echtgenote XXX Bulgarije verlaten hebben richting België. Betrokkene zou op 19 Juli 1999 in België aangekomen zijn waar hij drie dagen later het statuut van vluchteling aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is in het bezit van een geldig internationaal Bulgaars paspoort. Volgens zijn schriftelijke verklaring neergelegd op het Commissariaat-generaal zou betrokkene in Bulgarije, omwille van zijn Turkse origine, problemen hebben gehad met de vader van zijn echtgenote. De problemen zouden begonnen zijn in januari 1998 toen betrokkene echtgenote zwanger was en haar vader op de hoogte moest brengen van hun relatie. Op een dag zou de vader van betrokkene echtgenote naar hun appartement gekomen zijn en haar zeer hard geslagen hebben waardoor ze een miskraam gehad zou hebben. Betrokkene en zijn echtgenote zouden toen naar de politie gegaan zijn maar die zou geweigerd hebben om hen te helpen aangezien het volgens hen om familiale problemen ging. Na het incident zouden betrokkene en zijn vrouw verhuisd zijn. Op een dag zou betrokkene schoonvader hem op het werk zijn komen opzoeken en hem geslagen en gestampd hebben. Uit schrik zou betrokkene die nacht in een park doorgebracht hebben. Betrokkene en zijn vrouw zouden toen beslist hebben om te verhuizen naar Sevlievo van waar ze opnieuw zouden gevlucht zijn toen zijn schoonvader hen terug op het spoor gekomen was. Dan zouden ze naar Levski getrokken zijn waar ze ongeveer twee maanden bij vrienden verbleven hebben. Nadien zouden ze opnieuw verhuisd zijn naar Gradichte, het geboortedorp van betrokken. Daar zouden betrokken en zijn vrouw getrouwd zijn. Toen ze thuiskwamen van hun huwelijksviering zouden ze hun huis afgebrand aangetroffen hebben. Betrokkene is er van overtuigd dat dit met opzet gebeurde. Na dit incident zouden betrokkene en zijn echtgenote beslist hebben om samen Bulgarije te verlaten om zo in alle rust hun nieuw kindje te kunnen opvoeden.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de problemen die betrokkene aanhaalt enkel van private en gemeenrechtelijke aard zijn. Betrokkene zou omwille van zijn origine problemen hebben gehad met één privé-persoon, namelijk met zijn schoonvader. Nergens uit betrokkene's asielrelaas blijkt dat hij ooit met andere personen of met de autoriteiten problemen zou gehad hebben omwille van zijn origine. Bijgevolg is er geen sprake van een systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en vallen de ingeroepen feiten buiten diens toepassingsgebied.

Bovendien haalt betrokkene geen enkel element aan dat erop zou kunnen wijzen dat hij omwille van één van de motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie geen bescherming kan of zou kunnen genieten van de autoriteiten. Betrokkene haalde wel aan dat de politie hem niet wou helpen, maar vermeldde hier echter expliciet bij dat dit was omdat het om familiale problemen ging. Dat de plaatselijke politie in geen enkel geval familiale problemen behandelt, blijkt ook uit de verklaring van betrokkene's echtgenoot. Toen zij de mishandeling van haar moeder door haar vader meldde bij de politie kreeg zij immers ook, als blanke Bulgaarse staatsburger, als antwoord dat de politie zich niet bezighoudt met familiale problemen. Nergens uit zijn asielrelaas blijkt dus dat betrokkene omwille van één van de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie op minder bescherming kan of zou kunnen rekenen dan andere Bulgaren die met gelijkaardige problemen geconfronteerd worden. Verder dient nog opgemerkt te worden dat er enkele tegenstrijdigheden bestaan tussen de opeenvolgende door betrokkene afgelegde verklaringen (verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 22 juli 1999 en zijn schriftelijke verklaring in dringend beroep van 16 februari 2000) enerzijds en tussen betrokkene's verklaringen en deze van zijn echtgenote in dringend beroep anderzijds. Zo verklaarde betrokkene in dringend beroep dat hun huis was afgebrand nadat ze terugkwamen van huwelijksviering (zie schriftelijke verklaring CGVS, p. 2). Bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene daarentegen dat dit zou gebeurd zijn eind mei 1999, dus vóór hun huwelijk. Ook verklaarde betrokkene in dringend beroep dat ze na de aanval van zijn schoonvader op zijn vrouw, naar de politie gingen om hun hulp te vragen (zie schriftelijke verklaring CGVS, p. 1). Betrokkene's echtgenote vermeldde echter nergens in haar schriftelijke verklaring in dringend beroep dat ze na dit incident naar de politie gingen. Ze verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet dat ze uit schrik voor vergeldingen nooit klacht indiende bij de politie. Nog in zijn dringend beroep verklaarde betrokkene dat hij na het incident waarbij hij door de vader van zijn vrouw geslagen werd de nacht in het park doorbracht (zie schriftelijke verklaring CGVS, p. 2). Betrokkene's echtgenote maakte in haar schriftelijke verklaring echter geen melding van het feit dat haar echtgenoot na dit incident niet naar huis is gekomen. Het is onwaarschijnlijk dat ze dit zou vergeten zijn. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van betrokkene's asielrelaas.

Gezien het bovenstaande kan in hoofde van betrokkene niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

De door verzoeker neergelegde documenten (internationaal Bulgaars paspoort van betrokkene en zijn echtgenote, geboorteaktes van hem en zijn echtgenote en geboorteakte van hun kind) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 9 november 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”;

Inzake de tweede verzoekende partij:

“Betrokkene, een Bulgaars staatsburger, zou op 13 juli 1999 samen met haar echtgenoot XXX Bulgarije verlaten hebben richting België. Op 19 juli 1999 zou betrokkene in België aangekomen zijn waar ze drie dagen later het statuut van vluchteling aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is in het bezit van een geldig internationaal Bulgaars paspoort.

Volgens haar schriftelijke verklaring neergelegd op het Commissariaat-generaal zou betrokkene Bulgarije verlaten hebben omdat ze problemen had met haar vader wegens de Turkse origine van haar echtgenoot. De problemen zouden begonnen zijn toen ze haar ouders inlichtte over haar relatie. Toen betrokkene in januari 1998 merkte dat ze zwanger was, zou ze dit enkel aan haar zus verteld hebben die haar vader hiervan op de hoogte zou hebben gebracht. Eind februari 1998 zou betrokkene's vader naar haar appartement zijn gekomen waar hij haar geslagen en verkracht zou hebben. Als gevolg hiervan zou ze een miskraam hebben gehad. Na het incident zouden ze verhuisd zijn. Tijdens de zomer van 1998 zouden betrokkene en haar echtgenoot verhuisd zijn naar Sevlievo. Toen betrokkene's vader hen opnieuw op het spoor kwam, zouden ze verhuisd zijn naar Levski. Na twee maanden daar verbleven te hebben zouden ze verhuisd zijn naar Gradischte. Op 12 juli 1999 zouden betrokkene en haar man getrouwd zijn. Nadat ze na de huwelijksviering uit Levski terugkwamen zouden ze hun huis

afgebrand aangetroffen hebben. Betrokkene vermoedt dat dit het werk van haar vader geweest is. Na dit incident zouden betrokkene en haar man beslist hebben om samen Bulgarije te verlaten om in alle rust hun nieuwe kindje op te kunnen voeden.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de door betrokkene ingeroepen problemen, namelijk deze met haar vader, van private en gemeenrechtelijke aard zijn en niets te maken hebben met haar politieke of religieuze overtuiging, haar nationaliteit of etnie, of het behoren tot een sociale groep. Bijgevolg vallen ze buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Hierbij dient ook te worden vastgesteld dat nergens uit betrokkenes asielaanvraag blijkt dat ze omwille van één van de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie geen bescherming kan of zou kunnen genieten van de autoriteiten. Betrokkene haalde immers geen enkel element aan dat aantoonde dat ze omwille van één van de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie op minder bescherming kan of zou kunnen rekenen dan andere Bulgaren die met dezelfde problemen geconfronteerd worden.

Verder dient er nog gewezen te worden op enkele tegenstrijdigheden tussen betrokkenes schriftelijke verklaring in dringend beroep en de schriftelijke verklaring in dringend beroep van haar echtgenoot. Zo vermeldde betrokkene nergens dat ze na het incident waarbij ze haar kind verloor naar de politie is gegaan. Betrokkenes echtgenoot verklaarde echter in zijn dringend beroep dat ze na dit incident wel naar de politie gingen. Het is zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene zou vergeten hebben dit te vermelden. Betrokkenes echtgenoot verklaarde ook in zijn dringend beroep dat hij de nacht na het incident waarbij hij geslagen werd, in het park doorbracht. Betrokkene zelf maakte heir in haar verklaring in dringend beroep echter geen melding van.

Gezien het bovenstaande, kan in hoofde van betrokkene niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

De door verzoekster neergelegde documenten (internationaal Bulgaars paspoort van haar en haar echtgenoot, geboorteakte van haar en haar echtgenoot en geboorteakte van haar kind) wijzigen hetgeen heirvoor werd uiteengezet niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 9 november 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een eerste middel aanvoeren dat luidt als volgt:

“Eerste middel: schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht en de rechten van verdediging.

Dat op 9 november 1999 de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis) heeft genomen.

Dat dd. 10 november 1999 bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een dringend beroep indienden tegen voormelde weigeringsbeslissing.

Dat begin februari 2000 verzoekers door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitgenodigd werden voor een verhoor dd. 15 februari 2000.

Dat verzoekers de Commissaris-generaal een schrijven dd. 16 februari 2000 lieten geworden waarin de redenen van hun niet-aanwezigheid op het verhoor dd. 15.02.2000 werden uiteengezet samen met een omstandige uiteenzetting van de elementen van hun asielrelaas (cfr. stuk 2).

Dat door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een bevestigende beslissing werd genomen, gesteund op kennelijk vreemde asielaanvragen en tegenstrijdige verklaringen, zonder verzoeker mondeling te horen aangaande hun asielaanvragen.

Dat door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de hoorplicht en de rechten van verdediging van verzoekers geschonden worden, wanneer hij bevestigende beslissingen van weigering van verblijf neemt ten aanzien van verzoekers zonder hen mondeling te horen.

Dat nochtans de Raad van State van oordeel is dan tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die steunt op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

Dat de bevestigende beslissingen tot gevolg hebben dat verzoekers België dienen te verlaten. Dat niet kan ontkend worden dat door voormelde beslissingen, gesteund op verzoekers persoonlijke gedragingen en dito motieven, verzoekers belangen, meer zelfs verzoekers vrijheid en leven, zwaar bedreigd en/of aangetast worden.

Dat ook Van Heule in 'Vluchtelingen. Een overzicht van de wet van 6 mei 1953' meent dat gezien de bijzondere persoonlijke aard van de (on)ontvankelijkheidsbeslissingen een mondeling interview door de Commissaris-generaal zich opdringt.

Dat de Commissaris-generaal bij de behandeling van het dringend beroep moet nagaan of verzoekers naar hun land van herkomst kunnen worden teruggedleid. Dat enkel in een mondeling verhoor, verzoekers uitgedrukte persoonlijke vrees kan worden geëvalueerd.

Dat verzoekers derhalve bij de behandeling van hun dringend beroep door de Commissaris-generaal mondeling dienen te worden geïnterviewd.

Dat de rechten van verdediging van verzoekers geschonden werden, doordat zij niet de kans kregen tijdens een mondeling verhoor op het Commissariaat-generaal hun relaas, de redenen van de niet-bescherming door de Bulgaarse politie in hun land en een plausibele verklaring voor de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden uiteen te zetten. MAST A. Overzicht van het Belgische Administratief Recht, Kluwer, Rechtswetenschappen België op 1 augustus 1997, bijgewerkte uitgave, nr. 46.

VAN HEULE D. 'Vluchtelingen. Een overzicht van de wet van 6 mei 1953', Mys & Breesch, 1993, Gent; 42-43.”;

2.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in de memorie van antwoord het volgende stelt:

“- Verweerder merkt op dat het dringend beroep waarbinnen de bestreden beslissing zich situeert, een administratieve beroepsprocedure is, die volgens de wet werd toevertrouwd aan een onafhankelijke en gespecialiseerde administratieve instantie, en die aldus niet kan worden gelijkgesteld met een procedure voor een administratief rechtscollege, waar de waarborg van de hoorplicht en de rechten van de verdediging moeten worden gerespecteerd (arr. R.v.St. nr. 87.257 van 12 mei 2000). Verweerder is dus gerechtigd om de bestreden beslissing te nemen op grond van de stukken van het administratief dossier, zonder dat hij daarbij verzoekers diende te horen.

- Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers door verweerder bij aangetekende brief met ontvangstbewijs van 7 februari 2000 werden opgeroepen voor een verhoor dat was voorzien op 15 februari 2000. De oproeping werd gestuurd naar de laatste door hen gekozen woonplaats. Op de datum van het voorziene verhoor zijn verzoekers niet komen opdagen en zijn ze integendeel op 16 februari 2000 naar het Commissariaat-generaal gekomen met de mededeling dat ze de uitnodiging te laat hadden ontvangen en dat ze niet meer op hetzelfde adres wonen.

- Overeenkomstig artikel 51bis van de vreemdelingenwet dienen verzoekers elke wijziging van hun woonplaats aan verweerder aangetekend mee te delen. Verweerder heeft verzoekers aangetekend uitgenodigd op hun laatst gekende woonplaats. Als verzoekers evenwel nalaten hun nieuwe woonplaats aan verweerder mee te delen, dan kunnen zij niet voorhouden niet de kans te hebben gekregen hun asielmotieven mondeling uiteen te zetten. Verweerder kan niet verantwoordelijk worden geacht voor verzoekers stilzitten.”;

2.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in de memorie van antwoord zich aansluit bij het verweer van de eerste verwerende partij;

2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord herhalen hetgeen zij stellen in het verzoekschrift;

2.1.5. Overwegende dat de rechten van verdediging van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen alleen op tuchtzaken; dat zij derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen

in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat het middel in die mate onontvankelijk is;

Overwegende dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen; dat de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van verblijf niet als zulke maatregel kan worden gezien; dat dergelijke beslissing niet is gestoeld op het persoonlijke gedrag van de kandidaat-vluchteling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur, maar op de toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat derhalve niet voldaan is aan één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden voor de toepassing van de hoorplicht; dat uit de gegevens van het administratief dossier bovendien blijkt dat de verzoekende partijen terdege werden opgeroepen voor een verhoor op het commissariaat-generaal, doch dat zij deze oproeping niet tijdig hebben ontvangen omdat zij zelf hadden nagelaten tijdig hun adreswijziging te melden; dat het middel ook in die mate niet dienstig kan worden aangevoerd;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een tweede middel het volgende aanvoeren:

“Tweede middel: schending van het artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat verweerder het artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer hij in de bevestigende beslissingen, genomen ten aanzien van verzoekers, zomaar zonder gegronde redenen stelt dat verzoekers vrees voor vervolging vreemd is aan de Vluchtelingenconventie.

Dat de bestreden beslissingen niet afdoende gemotiveerd zijn, wanneer zij geen rekening houden met de weinig rooskleurige situatie van de etnische Turken in Bulgarije.

Dat dient vastgesteld te worden dat verweerder zich onvoldoende informeerde alvorens een bevestigende beslissing te nemen.

‘Elke bestuurshandeling moet gebaseerd zijn op juiste en relevante feiten. De zorgvuldigheidplicht verplicht de overheid er overigens toe om zich volledig en correct in te lichten alvorens een beslissing te nemen.’

Dat verzoekers door de vader van verzoekster gevisieerd en vervolgd worden.

Dat verzoekers in geen geval de bescherming kunnen inroepen van de Bulgaarse autoriteiten.

Dat verzoekers verwijzen naar het recentste rapport van het U.S. Department of State ‘Bulgaria Country Report on Human Rights Practices for 1999’ dd. 25.02.2000, aangaande de mensenrechten in Bulgarije anno 1999. Daaruit blijkt de Bulgaarse autoriteiten nalaten misdaden tegen minderheden te vervolgen (cfr. stuk 3, p. 8).

Dat uit voormelde rapport blijkt dat verzoekers, wegens de Turkse origine van verzoeker, de bescherming van de Bulgaarse autoriteiten niet kunnen inroepen tegen het onrechtmatig optreden van een privé-persoon.

Dat verweerder de bestreden beslissingen niet afdoende motiveerde. Dat verweerder naliet verzoekers vrees voor vervolging in hun land grondig te onderzoeken en te toetsten aan de Vluchtelingenconventie.”;

2.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in de memorie van antwoord het volgende stelt:

“-Vooreerst merkt verweerder op dat de specifieke motiveringsverplichting, vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de uitdrukkelijke motiveringswet, tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de handeling dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich ten die handeling te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen wel degelijk kent. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt.

- Daarnaast dient er op te worden gewezen dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag. Van deze bevoegdheid werd door de Belgische wetgever gebruik gemaakt via artikel 52 van de vreemdelingenwet. Artikel 52 van de Vreemdelingenwet biedt de Commissaris-generaal de mogelijkheid een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de minister te bevestigen. Eén van de onontvankelijkheidsgronden is de ‘kennelijk vreemd’ zijn aan de criteria van de Conventie van Genève. In casu getuigen de door verzoekers aangehaalde feiten van interfamiliale problemen.

Een andere onontvankelijkheidsgrond is de ‘bedrieglijkheid’ (cfr. artikel 52 § 1 2/ a van de Vreemdelingenwet). Het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhelen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn. Volgens de rechtspraak van de Raad van State kan het bedrieglijk karakter worden vastgesteld indien men tegenstrijdigheden aantoonst t.o.v. gebeurtenissen die algemeen bekend zijn of tussen verschillende stukken uit het dossier. Ook aanvaardt de Raad dat het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag kan worden afgeleid uit de tegenstrijdigheid van verzoekers diverse verklaringen (zie arr. nr. 85.078 van 3 februari 2000).

Verweerder stelt vast dat verzoekers de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verzoekschrift niet bespreken of weerleggen. Verweerder kon terecht besluiten tot de bedrieglijkheid en het kennelijk vreemd zijn van verzoekers asielaanvragen.

- Het is evident dat wanneer de Commissaris-generaal een correcte beslissing wil nemen, hij dit alleen maar kan na alle elementen uit het dossier te hebben onderzocht. Pas na zo’n onderzoek kan hij beslissen over te gaan tot een verder onderzoek of kan hij op basis van artikel 52 van de Vreemdelingenwet de asielaanvraag onontvankelijk verklaren. Uit alle stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder zorgvuldig te werk is gegaan en de beslissing heeft genomen met in achtname van de zorgvuldigheidsplicht.

- De bestreden beslissing is correct gemotiveerd en schendt geenszins de motiveringsverplichting. Na een uiteenzetting van het vluchtrelaas bevat de bevestigende beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveert.

Het tweede middel is niet ernstig.”;

2.2.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in de memorie van antwoord zich aansluit bij het verweer van de eerste verwerende partij;

2.2.4. Overwegende dat de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord herhalen hetgeen zij stellen in het verzoekschrift;

2.2.5. Overwegende dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betrekking hebben op de formele motiveringsplicht; dat uit het middel

blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen doch betwisten dat de gegeven motieven de beslissingen kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren; dat het onderdeel van het middel enkel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de commissaris-generaal de asielaanvragen van de verzoekende partijen bedrieglijk en kennelijk ongegrond verklaart op grond van de privaaten gemeenrechtelijke aard van de ondervonden problemen, de afwezigheid van elementen die kunnen wijzen op het ontbreken van bescherming vanwege de Bulgaarse autoriteiten en de tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verklaringen van de eerste verzoekende partij en in hun onderlinge verklaringen;

Overwegende dat de verzoekende partijen zich beperken tot algemene beweringen over “weinig rooskleurige situatie van de etnische Turken in Bulgarije” en over het bestaan van een bepaald internationaal rapport over de mensenrechtentoestand aldaar, zonder aan te tonen hoe dit op hun individuele toestand kan worden betrokken; dat zij volledig nalaten de in de bestreden beslissingen aangehaalde motieven concreet te weerleggen; dat zij derhalve niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal in onredelijkheid of op grond van onjuiste feiten tot zijn besluit is kunnen komen noch dat hij de hem met artikel 52 van de Vreemdelingenwet toegekende appreciatiebevoegdheid heeft overschreden; dat het tweede middel in die mate ongegrond is;

Overwegende, inzake de zorgvuldigheidsplicht, dat dit beginsel enkel betekent dat de commissaris-generaal zijn beslissing moet steunen op een correcte feitenvinding; dat uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal zich heeft gesteund op de verklaringen van de verzoekende partijen; dat zij niet aannemelijk maken dat hij zijn besluit heeft gesteund op onjuiste gegevens; dat het tweede middel in die mate ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig december tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.